

Arrest

nr. 326 355 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X. KRIJNTJES
Waversebaan 134 / A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie, van 28 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. KRIJNTJES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2024 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in bij het gemeentebestuur van Huldenberg in zijn hoedanigheid van EU-werkzoekende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 juni 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 19.01.2024 werd ingediend door:

Naam : M.(...), G.(...), Nationaliteit: Italië, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), verklaart te verblijven te (...) om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie : Betrokkene diende op 19.01.2024 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981): verschillende sollicitatiebewijzen bij verschillende werkgevers, inschrijvingsbewijs VDAB en een document betreffende een outplacement.

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Uit controle van de tewerkstelling en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene gewerkt heeft van tot 15.11.2023. Na 15.11.2023 is hij niet meer gemeld in de databank van de RSZ en is hij dus ook niet meer in loondienst geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet toegekend worden. Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) bij gebrek aan een nog geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Hij dient dus beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste voorwaarde voldoet gezien hij gesolliciteerd heeft, en zich heeft ingeschreven bij de VDAB, maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is niet omdat de betrokkene gesolliciteerd heeft bij verschillende werkgevers dat de kans op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Géén enkele van de sollicitatiebewijzen heeft geleid toch een volgende ronde in het sollicitatieproces. Het feit dat betrokkene in het verleden was tewerkgesteld geeft geen enkele garantie op een volwaardige tewerkstelling in de toekomst. Het is ook niet duidelijk of betrokkene over een diploma, specifieke vaardigheden of kwalificaties beschikt om terug snel aan de slag te kunnen in België. Betrokkene toont aan een outplacement te volgen, echter wordt ook hiermee geen reële kans op tewerkstelling aangetoond. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op een nieuwe tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker betoogt in zijn eerste middel het volgende:

"5.

Aangezien de DVZ ten onrechte stelt dat verzoeker geen inschrijving kan genieten als werkzoekende;

Dat verzoeker evenwel wel voldoet aan de voorwaarden om deze inschrijving te kunnen genieten;

Dat verzoeker deze beslissing ten zeerste betwist.

6.

Aangezien de DVZ hierbij vooreerst verwijst naar de vereiste van inschrijving bij de VDAB;

Dat verzoeker ontegensprekelijk voldoet aan deze voorwaarde en hiervan een attest bijbrengt;

Dat verzoeker zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van burger van de Unie.

7.

Aangezien verzoeker daarnaast overeenkomst art. 50 §2 3°KB 8/10/1981 het bewijs bijbrengt van diverse recente sollicitaties, die bovendien overeenstemmen met zijn kwalificaties en eerdere werkervaringen

Dat verzoeker zich opnieuw in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van burger van de Unie.

8.

Aangezien de DVZ volledig ten onrechte stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling;

Dat verzoeker reeds geruime tijd (sinds 2010) in België verblijft en er reeds in is geslaagd diverse jobs uit te oefenen voor langere duur en dit in het recente verleden;

Dat dit aantoont dat verzoeker bereid is te werken en niet kan worden afgeschilderd als kansloos;

Dat het feit dat hij in november 2023 nog werk had voldoende aantoont dat hij voldoende te bieden heeft om op korte termijn andere werkgevers te overtuigen;

Dat bovendien rekening dient te worden gehouden met de leeftijd van verzoeker en de aangepaste beschikbaarheid van werk;

Dat de leeftijd van verzoeker niet mag worden beoordeeld als hebbende minder kans op een reële tewerkstelling, daar dit compleet discriminatoir zou zijn;

Dat verzoeker diverse sollicitaties lopende heeft bij o.m. C. E., L. & W. L., D., edm. en hier nog in antwoord van verblijft;

Dat de kansen van verzoeker op heden nog steeds reëel zijn;

Dat verzoeker ook open blijft staan voor opportuniteiten via VDAB alwaar hij nog steeds ingeschreven is;

Dat ook het CV en de opleidingen van verzoeker voldoende kwaliteiten aantonen die hem reële kansen geeft op de arbeidsmarkt;

Dat verzoeker aldus wel degelijk een reële kans heeft op het vinden een werkgelegen in de nabije toekomst;

Dat verzoeker voldoende aantoont te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan 3 maanden en een vaste woonplaats heeft;

Dat verzoeker het verblijf voor meer dan 3 maanden dient te worden toegekend en dat de eerdere beslissing dd. 28/06/2024 dient te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder andere "de verplichting voor de administratieve overheid om bij het nemen van de beslissing alle pertinente elementen van de zaak in overweging te nemen". Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"9.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet aannemelijk maken dat deze een reële kans heeft op tewerkstelling in de nabije toekomst;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij niet alle pertinente elementen van de zaak in overweging heeft genomen;

Dat vooreerst de beslissing vermeldt dat verzoeker meermaals in het verleden heeft gewerkt in België en zo ook aan ruimschoots aan de sociale zekerheid in België heeft bij gedragen (hetgeen niet vergeten mag worden);

Dat verzoeker o.m. volgende werkzaamheden heeft volbracht:

- 17/02/2020 tot 31/12/2020 bij R. België met zetel te (...), 1082 Bruxelles;
- 01/01/2021 tot 28/02/2021 bij R. België met zetel te (...), 1082 Bruxelles;
- 10/10/2022 tot 15/11/2023: contract onbepaalde duur bij G D. S. Belgium met zetel te (...), 1702 Dilbeek. Helaas werd deze werkbetrekking waar beide partijen tevreden over waren, onverwacht stopgezet wegens een reorganisatie binnen het bedrijf.

Dat verzoeker aldus in het recente verleden quasi steeds een langdurige job heeft kunnen vinden;

Dat verzoeker, zoals hij dit vermeld op zijn CV, een expertise heeft in programmeren en IT en vlot overweg kan met allerhand programma's zoals HTML CSS, PHP SQL, Intune, Entra, LAPS, Microsoft Office 365, Dynamics 365, Java edm.;

Dat verzoeker deze expertise o.m. heeft opgebouwd door een certificaat te behalen aan C. O., N.;

Dat verzoeker tevens een certificaten bijbrengt van pHp / MyQqL, Dreamweaver CS5 en Photoshop, hetgeen maakt dat hij bepaalde kwaliteiten kan aantonen;

Dat er geen enkele reden voor handen is om enerzijds te twijfelen aan de wil om te werken in hoofde van verzoeker en anderzijds zijn kwaliteiten en de reële kansen die verzoeker heeft om op korte termijn een tewerkstelling te vinden;

Dat aan verzoeker aldus het verblijf voor meer dan 3 maanden dient te worden toegewezen en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden vernietigd en hervormt.

10.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken die als administratieve overheid weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, evenwel absoluut gehouden is te motiveren in welke mate de motieven die

worden aangehaald en die desgevallend eveneens tegelijkertijd motieven ten gronde uitmaken, niet als pertinente elementen kunnen worden aangemerkt;

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen. Deze stuk voor stuk ernstige en constitutieve elementen werden zonder enige motivering niet aanvaard, zonder in de bestreden beslissing aan te geven waarom en/of grondig te onderzoeken.

11.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de bevoegde administratie bij zijn analyse van het dossier enkel en alleen een onmogelijkheid in aanmerking heeft genomen en niet aangeeft waarom deze feiten niet zouden voldoen aan de notie zoals die in de rechtspraak is aanvaard, met name die omstandigheden die het zeer moeilijk maken om in de nabije toekomst een reële kans op een tewerkstelling te maken;

Het verleden van verzoeker spreekt immers duidelijk boekdelen in die zin dat hij zich steeds bereid heeft getoond om te werken en ook zijn steentje heeft bijgedragen aan de sociale zekerheid in België;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing aldus in weerwil van de rechtspraak art. 40 van de wet van 15/12/1980 en art. 50 KB 8/10/1981 verkeerdelijk en restrictief blijft toepassen;

Zodoende dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient verzoeker een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

"16.

Aangezien verzoeker aantoont dat deze zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt tot toekenning van een verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende;

Dat evenwel de DVZ er onbegrijpelijk voor koos om een weigeringsbeslissing uit te brengen;

Dat het vrij verkeer van werknemers betekent dat iedere onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie zich in een andere lidstaat mag vestigen om er te werken. Het houdt ook een gelijke behandeling in, onder meer qua toegang tot werk, arbeidsvoorwaarden en op fiscaal en sociaal vlak.

Dat zulke onterechte weigeringsbeslissing een inbreuk inhoudt op het recht van vrij verkeer binnen de Unie;

Dat verzoeker de beslissing dd. 28/06/2024 dient dan ook vernietigd te worden en dat aan verzoeker het verblijf voor meer dan 3 maanden dient te worden toegekend."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dat dateert van 7 augustus 2024, een kopie van zijn CV, verschillende e-mails waaruit blijkt dat verzoeker solliciteerde bij verschillende bedrijven, een bewijs van werk tijdens 2020 en 2021 afgeleverd door R. op 10 juli 2024, kopieën van verschillende certificaten en attesten van opleidingen die verzoeker volgde, een attest van inburgering d.d. 20 juni 2013 en een C4-werkloosheidsbewijs opgesteld op 15 november 2023 (Verzoekschrift, bijlagen 3-8).

3.2. Het eerste, tweede en vierde middel worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RVS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5. Waar verzoeker de schending aanvoert van "de verplichting voor de administratieve overheid om bij het nemen van de beslissing alle pertinente elementen van de zaak in overweging te nemen", voert hij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De

zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen.

Artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer is zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Deze bepaling laat een burger van de Unie toe een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te laten gelden op voorwaarde dat deze burger kan aantonen dat hij werkt als zelfstandige of in ondergeschikt verband of dat hij het bewijs kan leveren dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De Unieburger die zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wenst uit te oefenen, dient de in artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit beschreven stukken neer te leggen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)”

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventueel gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van werkloosheid;

(...)”

3.7. Blijkens het administratief dossier vermeldde de aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) van 19 januari 2024, waarbij verzoeker zich uitdrukkelijk baseerde op zijn hoedanigheid van “werkzoekende”, dat “betrokkene (...) verzocht wordt om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 19/04/2024 (datum), de volgende documenten voor te leggen: Bewijs van reële kans op tewerkstelling, (...), Bewijs van inschrijving als werkzoekende (VDAB) of sollicitatiebrieven” (eigen onderlijning) neer te leggen. Verzoeker maakte volgende documenten over: een kopie van zijn identiteitskaart, een verslag van woonstcontrole, verschillende e-mails waaruit blijkt dat verzoeker solliciteerde bij verschillende bedrijven, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB opgesteld op 17 november 2023 en een kopie van een document van “G Data CyberDefense” in verband met “een bijzondere regeling van outplacement voor de bedienden van minstens 45 jaar”.

3.8. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats nagegaan of verzoeker eventueel de inschrijving kon genieten als werknemer, maar hij bleek sinds 15 november 2023 niet meer in loondienst te zijn geweest en er bleek geen geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring (bijlage 19bis) te zijn neergelegd. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor het gevraagde verblijf als werkzoekende. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers vast dat verzoeker gesolliciteerd heeft en zich heeft ingeschreven bij de VDAB, doch dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans zou maken op tewerkstelling in de nabije toekomst.

3.9. Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling en stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om een inschrijving als werkzoekende te genieten. Hij stelt ontegensprekelijk te voldoen aan de vereiste van de inschrijving bij de VDAB, hetgeen nergens in de bestreden beslissing wordt tegengesproken. De bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat “hij aan de eerste voorwaarde voldoet gezien hij gesolliciteerd heeft, en zich heeft ingeschreven bij de VDAB”.

De Raad merkt echter op dat in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, voorzien is in twee cumulatieve voorwaarden. Verzoeker moest dus niet enkel aantonen dat hij was ingeschreven bij de VDAB of dat hij gesolliciteerd had maar ook dat hij een “reële kans maakt te worden aangesteld”. Er is bijgevolg minstens een begin van bewijs nodig dat de inschrijving bij de VDAB en de

sollicitaties niet louter *pro forma* werden gedaan, maar dat deze ook zouden kunnen uitmonden in effectieve tewerkstelling.

3.10. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris volledig ten onrechte stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar diverse sollicitaties die nog lopende zouden zijn, treedt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris bij waar hij in de bestreden beslissing stelt dat hieruit geenszins blijkt dat verzoeker één van deze sollicitatieprocedures succesvol heeft afgerond of dat er een concreet voorstel van een werkgever uit voortkwam, waardoor deze niet kunnen gelden als bewijzen die een werkelijke inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op een nieuwe tewerkstelling aantonen. Verzoeker haalt vervolgens aan dat zijn CV en de opleidingen die hij genoot zijn kwaliteiten voldoende aantonen en dat deze hem een reële kans geven op de arbeidsmarkt.

Hij voegt betreffende zijn profiel als bijlagen bij zijn verzoekschrift enkele attesten en certificaten toe aan zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat hij in 2011 verschillende opleidingen volgde in verband met *PHP/MySQL*, *Photoshop CS4* en *Dreamweaver CS5* (Verzoekschrift, bijlage 7). Uit de toegevoegde kopie van zijn CV (Verzoekschrift, bijlage 4) blijkt bovendien meer informatie in verband met het onderwijs dat hij zou genoten hebben. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij deze documenten reeds eerder ten tijde van zijn aanvraag (bijlage 19) van 19 januari 2024 ter beoordeling aan het bestuur had voorgelegd. De Raad kan daarom in beginsel geen acht slaan op deze documenten aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (*cf.* RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Hetzelfde geldt voor de verklaring van R. die verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift waaruit zijn tewerkstelling in 2020 en 2021 blijkt. Dit document werd immers pas opgesteld nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen, zodat verweerder hiermee onmogelijk rekening kon houden.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in om de concrete motivering uit de bestreden beslissing onderuit te halen waaruit blijkt dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift lijkt te beweren, volgt uit het loutere feit dat verzoeker in november 2023 nog werk had immers niet automatisch dat hij thans nog steeds over de nodige troeven beschikt om op korte termijn opnieuw tewerkgesteld te worden. Het is geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de gemachtigde van de staatssecretaris om op basis van de beschikbare informatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing te oordelen dat het *“niet duidelijk (is) of betrokkene over een diploma, specifieke vaardigheden of kwalificaties beschikt om terug snel aan de slag te kunnen in België”*. Er kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij ervan op de hoogte was dat eventuele nuttige informatie betreffende de eerder genoten opleidingen van belang kon zijn bij het beoordelen van zijn aanvraag, aangezien de bijlage 19 uitdrukkelijk vermeldt dat van verzoeker verwacht werd dat hij in het kader van zijn aanvraag bewijzen van een reële kans op tewerkstelling overmaakte.

3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat bij de beoordeling van zijn reële kans op tewerkstelling, zijn leeftijd geen rol zou mogen spelen omdat dit volgens hem compleet discriminatoir zou zijn, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat de leeftijd van verzoeker als motief zou zijn aangewend om zijn reële kans op tewerkstelling lager in te schatten. Op dit punt mist verzoekers middel elke grondslag.

3.12. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat hij met zijn uiteenzetting aantoonde dat hij zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt voor de erkenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werkzoekende en dat de weigeringsbeslissing daarom een schending inhoudt van zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie zoals gewaarborgd door artikel 45 van het VWEU. Zoals hierboven reeds uiteengezet, stelt de Raad vast dat blijkt dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet voldeed aan de cumulatieve voorwaarden voor recht op verblijf als werkzoekende, zoals uiteengezet in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat evenmin besloten kan worden tot een schending van zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie. Men kan immers slechts het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie genieten indien men aan bepaalde voorwaarden voldoet.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 45 van het VWEU, noch van artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en/of artikel 50 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheids-, het vertrouwens-, het evenredigheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste, tweede en vierde middel zijn ongegrond.

3.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwens-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn derde middel als volgt:

"12.

Aangezien het recht op een privéleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden. Dat dit artikel het volgende bepaalt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechten op een privé- en gezinsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. Zo is inmenging enkel mogelijk op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd;

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft, maar dat dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128).

De bestreden beslissing ontzegt verzoeker ten onrechte het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende. Dit ontnemt verzoeker het recht gewaarborgd door art. 8 EVRM;

Voor verzoeker vormt België al geruime tijd het centrum van zijn sociale en economische belangen. Buiten België heeft verzoeker immers niks meer te zoeken, ook geen familie. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij bewijzen voorlegt dat hij geen familieleden meer zou hebben in het buitenland. Dat bovendien bijzonder moeilijk, laat staan onmogelijk is, om bewijzen voor te leggen van iets dat men niet heeft. Iets anders verwachten zou neerkomen op het feit dat verzoeker over dient te gaan tot het bewijzen van een negatief feit, wat geenszins kan;

De beslissing heeft derhalve haar beoordelingsmarge overschreden en heeft de rechten van verzoeker geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM;

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Diangaande werd niet gemotiveerd. Derhalve dient aanvaard te worden dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Er bestaat ontegensprekelijk een privéleven van verzoeker in België (verzoeker heeft sinds 2010 een ononderbroken band met België en heeft hier zijn professionele leven en sociale leven met vrienden vorm gegeven). België is hoe men het ook draait of keert al geruime tijd het centrum van zijn belangen.

Dat verzoeker tevens een inburgeringsattest kan voorleggen dewelke reeds in 2013 werd ontvangen;

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van art. 8 EVRM.

13.

Het leven, langdurig verblijf en verbondenheid met België in deze zaak kan niet betwist worden, zodat derhalve een belangenafweging vereist is.

Bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole dienen alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu maakt men deze individuele toetsing niet noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

14.

Aangezien verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing kan als gevolg hebben dat verzoeker voor onbepaalde tijd uit zijn vertrouwde en opgebouwde omgeving zou kunnen worden weggerukt.

Dat verzoeker nochtans met alle voorwaarden om hier te verblijven, in orde is.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

15.

Aangezien de aangevochten beslissing om deze redenen ook een schending van het vertrouwensbeginsel, redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel uitmaakt;

Dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en geen rekening werd gehouden met alle elementen die wel degelijk aantonen dat er een reële kans is op een werkbetrekking, zodat men moeilijk kan stellen dat de beslissing dd. 28/()6/2024 redelijk verantwoord is.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast;

Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het vertrouwensbeginsel, redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. De beslissing is immers enkel gestoeld op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij.

De beslissing dd. 28/06/2024 dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.16. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn privéleven in België en benadrukt dat België al geruime tijd het centrum van zijn sociale en economische belangen vormt. Hij haalt bovendien aan dat hij geen familie meer heeft buiten België. De Raad merkt echter op dat verzoeker zijn beweringen niet onderbouwt met een concreet (begin van) bewijs en dat noch op grond van het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift kan worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een doorleefd en beschermenswaardig “privéleven” op het Belgische grondgebied. Bij gebrek aan tastbaar bewijs van een werkelijk “privéleven” kan de bescherming uit artikel 8 van het EVRM uiteraard geen toepassing vinden. Het door verzoeker voorgelegde inburgeringsattest uit 2013 doet hieraan geen afbreuk.

3.17. De Raad benadrukt ten overvloede dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en enkel vaststelt dat verzoeker niet de vereiste bewijsstukken heeft aangeleverd. Verzoeker toont niet aan dat het, in het licht van zijn voorgehouden privéleven in België, disproportioneel zou zijn om het verblijfsrecht als werkzoekende afhankelijk te maken van het aanleveren van door de vreemdelingenwet voorziene bewijzen van reële kans op tewerkstelling. Het staat verzoeker trouwens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, zo hij over (nieuwe) gegevens beschikt waaruit kan blijken dat hij wel een reële kans maakt om daadwerkelijk op korte termijn te worden ingeschakeld in de arbeidsmarkt.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN